

הנעלים המוזרות

סיפרה ג'ולי פרקר אמרי
ציירה תמרה פטאוסינו

"כן" ענית והמשכתי ללכת במהירות.
"פעם נכלאתי בנעליים אלה" אמרה "הן לקחו
אותי רחוק מכאן."
"אבל איך אפשר להתפטר מהן?" שאלתי

מעבר לכתף. עכשיו רצתי כבר.
"אתה צריך להערים עליהן" היא קראה
בחזרה. היא גם אמרה עוד משהו, אבל הייתי
כבר רחוק ולא הבנתי.
וי! חשבתי. מישהו אומר שאני צריך להערים
על זוג נעליים, ואני לא יודע איך. זו לא
מחמאה גדולה לשכל שלי.
פנינו לסמטה והלכנו ישר מול עץ אלון גדול.

חשבתי שזה יהיה יום שישי רגיל. אבל טעיתי,
ועוד איך!
קניתי זוג נעליים בחנות העודפים. נעליים
משובצות אדום וכחול. בלתי רגילות! מצאו חן
בעיניי.
נעלתי אותן ביציאה מהחנות. התכוונתי ללכת
ימינה, הביתה. אבל הנעליים פנו שמאלה,
כאילו הן שלטו בי. ניסיתי לחלוץ אותן אבל
הרגליים שלי לא הסכימו. מהר מאוד הבנתי
שהנעליים יובילו אותי לאן שהן רוצות ללכת.
הן הוליכו אותי לאורך הרחוב הראשי, ישר
ולאט. אבל אחר כך הן פנו לרחוב האורנים
והתחילו להגביר את המהירות.
עברתי ליד אישה שטיילה עם כלב. היא
הביטה על הנעליים שלי ושאלה "קנית אותן
בחנות העודפים?"

שמתי את ידי על פניי, בטוח שראשי יידפק
ישר לתוך העץ. אבל הרגליים שלי התחילו
לטפס על הגזע. אחזתי בגזע בשתי ידי כדי
לשמור על שיווי המשקל. עלינו גבוה יותר
ויותר.

אמרתי כבר שאינני אוהב מקומות גבוהים?
השתדלתי לא להביט למטה. המשכתי לטפס
כשלבי דופק כמו פטיש גדול בחזה. אך
פתאום הרגליים שלי החליקו.
בסופו של דבר הנעליים האלה לא מושלמות,
חשבתי
תפסתי ענף בשתי ידיים ונתליתי עליו.
איכשהו הצלחתי לעלות על הענף ולהתיישב

עליו. הרגליים שלי לא זזו. נראה לי שאם
לסוליות אין במה לגעת הנעלים האלה לא כל
כך בטוחות בעצמן. ניסיתי לחלוץ אחת, אבל
היא החזיקה ברגלי בכל כוחה.
מה לעשות עכשיו?

הדבר הטוב היה שנתקעתי עכשיו על העץ
והיה לי זמן לחשוב על רעיון כלשהו. התחלתי
לצעוק. אבל הייתי באמצע של לא כלום
ונאלצתי לצעוק הרבה זמן עד שילד אחד
הגיע על האופניים שלו.
"אולי תעשה לי טובה?" קראתי "תחפש
מישהו שיביא הנה קצת תערובת בטון טרייה.
זה יכול לעזור לי."

"במוסך שלנו עומד מערביל" אמר "אוכל להכין
קצת תערובת ולהביא לך." והוא רץ משם
סתם כך. ילד שלא שואל הרבה שאלות.
עבר זמן אבל בסוף הילד חזר. הפעם הלך
לאט ומשך עגלה חלודה אחריו. בעגלה
הייתה מלאה בטון רטוב.
"תודה" אמרתי "עכשיו אתחיל לרדת מהעץ.
תשים, בבקשה, את העגלה ישר תחת

לרגליים שלי. כשארד די נמוך, אקפוץ."
הוא הזיז את העגלה ואני התחלתי לרדת ענף
אחרי ענף, משתדל להשגיח שהרגליים שלי

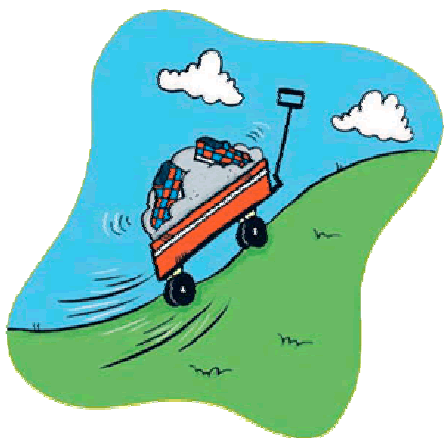

לא יפגעו בדבר מה. לא רציתי שהנעליים שוב
ייקחו פיקוד.

כשהייתי על הענף הנמוך ביותר, קפצתי.
רגליים שלי שקעו בתערובת בטון רטובה.
"אולי יש לך זוג חברים חזקים?" הוא רץ שוב
ואני עמדתי בתוך העגלה מפוחד נורא. בסוף
הילד חזר עם עוד נער ונערה. הם הסתכלו
עלי קצת מוזר, אבל שאלו "מה תרצה
שנעשה?"

"תנסו לשלוף אותי מכאן?"

הם תפסו אותי תחת הזרועות ומשכו.
התוכנית שלי פעלה! הבטון החזיק את
הנעליים במקומן ואני יצאתי מהן. הייתי
חופשי!
"תודה לכם" אמרתי.
"אני חושבת שהנעליים שלך תקועות כאן
לתמיד" אמרה הנערה.
"זה בסדר. ממילא רציתי להתפטר מהם."
פתאום העגלה התחילה לזוז. היא התגלגלה
לאורך השביל, צברה מהירות, הגיעה לכביש,
עלתה לגבעה ונעלמה מהעיניים."

אני מקווה שהנעליים המזרות האלה יודעות
לנהוג.